

Ženy ve službě: 63. Siaan-Liane Mathurinová

Miluji být kazatelkou, která slouží Bohu a slouží Božímu lidu. Mám tolik radosti a hlubokého naplnění, jaké jsem nikdy nezažila.

Ženy ve službě

Baptistická kazatelka Siaa-Liane Mathurin

Siaa-Liane Mathurin

Budík zazvoní v mých snech a připomíná mi, že je 6 hodin ráno a týdenní shon pokračuje. Je čtvrtek. Převrátím se v posteli, manžel Collins právě odchází do práce, je to řidič autobusu, který pracuje na směny.

Srávím nějaký čas s Bohem v modlitbě, nadechnu se a pak jsem připravená... Čtvrteční dny jsou plné.

Isaiah, můj 10letý syn, musí být připraven odjet do 7 hodin ráno, kdy pro něj přijede taxík. Nejdéle trvá příprava Elijahovi (15 let), nepomáhá mu ani neustálé psaní SMS; Malachiáš, 16 let, trávi

věčnost pod sprchou a můj nejmladší Zion-Ezekiel, 5 let, si opakuje oblíbenou gospelovou píseň tohoto týdne ... „*Když Ježíš říká Ano... nikdo nemůže říci Ne*“. Hektické ráno je proti tomu relaxační dýchánek.

Nakonec odcházím z domova v 8 hodin ráno, pak je to 12 mil autem do práce, vysadím chlapce na cestě a přijdu do sboru na ranní modlitby v 9:15 dopoledne.

Setkávám se se sborovým tajemníkem, abychom si popovídali o sborových záležitostech a všech nevyřešených problémech.

Ve čtvrtek odpoledne mám často pastorační návštěvy - tuto část toho, co dělám, opravdu miluji. Pro někoho je výsadou sdílet s vámi svůj příběh a být u toho, abyste naslouchali a modlili se s ním.

Pak spěchám vyzvednout děti do školy, potom se zastavím u své dcery (chvála Bohu, že mi dal sbor, který je na stejné ulici, kde bydlí moje dcera Kristýna, která žije s mými vnučkami Imani a Taylor-Mae). Vyzvednu děvčata, pak se vydáme do McDonalds na jídlo, pak je všechny vysadím u Kristýny a poté se rozběhnu do sboru na schůzi diakonů v 19:30. Končí těsně po 22:00, pak vyzvednu kluky a jedu domů.

Končím ve 22:45, byl to dlouhý den. Nechápejte mě špatně, nestěžuji si. Miluji svůj život, protože konečně žiji podle plánu, který pro mě Bůh vždy měl. Následuji výzvu ke službě, kterou mi Bůh položil na srdce mnoho let předtím, než jsem poznala nebo pochopila, co to bylo.

Nikdy jsem netoužila, nechtěla jsem ani netoužila jsem být kazatelkou. Můj životní příběh před Kristem byl nesmírně pestrý. Měla jsem nespočet těžkých časů, než jsem uslyšela Boží volání, volání Ducha svatého, byla zachráněna a proměněna.

Moje svědectví není hezké: odmítnutá, ovlivněná, používaná, zneužívaná, poškozená a zmatená, závislá, postižená, hledající lásku a přijetí na všech špatných místech, prázdná a osamocená uvnitř, rozbitá na tolik kousků. Až nakonec jsem si uvědomila, že ta prázdnota ve mně, ta prázdnota, se kterou se všichni narodíme, je prázdnota bez Boha; a abychom byli skutečně úplní, musíme požádat o odpuštění, podřídit se Bohu a dovolit mu, aby zaplnil tuto prázdnotu.

Strávila jsem mnoho let snahou naplnit to celou řadou věcí. Teprve když jsem opustila vše, co jsem byla, a vpustila Boha dovnitř, stala jsem se celistvou.

Nejdéle jsem odolávala Božímu volání, zkoušela jsem s Bohem vyjednávat o jeho načasování, měla jsem katalog výmluv. Jsem černoška s malým miminkem, manželem, sedmi dětmi, vnoučaty, omezenými financemi - jako by to nevěděl. Ale Bůh prostě neposlouchal. Když mi došly výmluvy, poddala jsem se Bohu a slíbila si, že budu vždy autentická, a zavázala jsem se, že ho budu vždy poslouchat.

Strávila jsem další tři roky svého života testováním svého povolání, zatímco jsem se transformovala na Spurgeon College, kde jsem s podporou získala hluboké teologické, biblické, pastorační znalosti a porozumění; neomezený přístup k nepředstavitelnému duchovnímu vedení a vzdělávání a příležitosti cestovat po boku učitelů a spolužáků naplněných Duchem svatým.

Ve Spurgeonově škole bylo moje pohlaví a moje rasa pro mé povolání zcela irelevantní, a jsem vděčná, že mě vybavili, abych pochopila, že ne celý svět bude sdílet jejich biblické chápání kazatelské služby žen.

Pán mě provedl tak dlouhou cestou s extrémními obtížemi, pohltit údolí a hory, které byly v některých chvílích tak vysoké, že jsem si říkala, jak to zvládnou, ale Bůh stále boursal všechny

bariéry. Moje cesta byla náročná, ale i v těch zoufalých, osamocených chvílích mě Bůh nikdy neopustil ani nenechal odejít.

V prvních dnech jsem zpochybnula své povolání; ptala se, zda já, jejíž život před Kristem byl více podobný ženě u studny, jsem hodna být kazatelkou – služebním-vůdcem-pastýřem.

Bůh mi ukázal, že Jeho volání do mého života nemělo nic společného s tím, zda jsme hodni nebo spravedliví, protože jsme všichni hříšníci a nikdo z nás není hoden, nikdo z nás se nenarodil jako spravedlivý – nikdo z nás nemůže stát sám za sebe.

Je to o nekonečné Boží milosti a milosrdenství a o odhodlání být ve vztahu s Bohem a být poslušnou ve všech věcech bez ohledu na všechno ostatní. Bůh mě povolal a oddělil, takže na tom záleží – na tom spočívám.

Nejtěžší pro mě bylo, že jsem potkala křesťany, kteří toto Boží volání zpochybňovali, a to pouze na základě mého pohlaví. Potkala jsem křesťanské vůdce, kteří měli pocit, že když mě Bůh obdaroval dětmi, které mají svoje potřeby, že mě to diskvalifikovalo; a proto, že jsem se rozhodla nosit vlasy s dredy, způsobilo, že moje povolání do kazatelské služby je „diskutabilní“.

Bylo mi řečeno, že je směšné věřit, že mohu být kazatelkou sboru a zároveň matkou sedmi dětí.

Odpověděla bych, že mě Bůh povolal, tak koho mám poslouchat? (A nemá být sedm biblickým číslem dokonalosti?) Moje identita je pevně v Kristu. Odmítám dovolit, aby mě definovalo vnímání jiných lidí.

Těch překážek bylo mnoho a občas se zdálo, že jsou neúprosné, od necírkevních lidí, od křesťanských bratrů a sester, od křesťanských starších a vedoucích, od přátel a rodiny.

I ve sboru, který mám tak ráda, byl tento proces občas bolestivý: poté, co souhlasili s mým kazatelským vzděláváním, museli mít další schůzi, aby zjistili, zda přijmou ženu v kazatelském kurzu.

Když chtěli stálého kazatele, museli hlasovat, aby přijali kazatelku; a dokonce i poté, poté, co jsem tam byla dva roky, proběhl otevřený pohovor, kde jsem byla postavena před ostatní.

Samotný pohovor byl dvouhodinový výsledek. Jela jsem domů v slzách, zraněná, ale ne zlomená. Bůh nespál a měl svůj plán, ale byl to bolestivý proces.

Myslím, že mnoho lidí bylo překvapeno, když mě sbor povolal. První žena a černoška. Byla jsem také první kazatelkou v historii sboru, která dostala pracovní smlouvu na rok na dobu určitou (nabízející klauzuli o ukončení – jen pro případ). Bůh je schopen; může a dělá a vybaví a umožní mi být vším, čím mě chce mít.

Miluji být kazatelkou, která slouží Bohu a slouží Božímu lidu. Mám tolik radosti a hlubokého naplnění, jaké jsem nikdy nezažila.

Siaa-Liane Mathurin

Prameny:

https://www.baptist.org.uk/Articles/542028/Siaa_Liane_Mathurin.aspx

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)